

Ripostă

George Topârceanu

Vrei să mă spânzuri, vasăzică?...
Când te-am citit, în adevăr,
Îți dau cuvântul că de frică
Mi s-a zbârlit un fir de păr!

Cum? Ți-a venit așa, deodată,
Netam-nesam?
Păreai un om cu judecată -
La asta nu mă așteptam.

Te-ai supărat și-ți pare rău
Că-s încă viu?
Păcat că ești de la Tazlău,
Păcat că trebuie să-ți scriu!

Dar asta-i datoria mea:
Să dau cu zacherlină-n proști.
Talent avem - o recunoști.
Atunci, păzea!

Păzea, să nu dai de rușine,
Să nu te strâng într-un sonet.
Să nu te spânzur eu pe tine
De-un epitet!

Păzea, că muza mi-i fecundă
Și când te-oi prinde nu te scap:
Cu șapte rime pe secundă
Îți dau la cap!

Păzea, să nu te-aștern pe-o filă
Și-n roca unui vers masiv
Să te-ncrustez definitiv
Ca pe-o fosilă!

Păzea, să nu-ți înfig în coastă
O epigramă ca un cui.
Să-ți sparg în cap o odă proastă,
Să faci cucui!

Să nu-ți arunc în ochi o stanță
Cu versuri mici,
Să nu te ard de la distanță

C-un hexametrul ca un bici!

Și-apoi, în hazul galeriei,
C-un vers subțire ca un ac,
Pe frontispiciul Veșniciei
Să te fixez ca pe-un gândac!